

W następstwie kontroli przeprowadzonej przez ECHA agencja ta uznała, że skarżąca nie może zostać uznana za małe przedsiębiorstwo, ponieważ należy ona do grupy przedsiębiorstw. Uznawszy, że przedsiębiorstwo to nie spełnia ustanowionych wymogów, ECHA wezwała skarżącą do uiszczenia różnicy w stosunku do całkowitej opłaty wymaganej od średnich przedsiębiorstw oraz opłaty administracyjnej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden tylko zarzut oparty na niespełnieniu dwóch warunków określonych w art. 2 ust. 2 załącznika do wspomnianego powyżej zalecenia.

W tym względzie twierdzi ona, że do wykluczenia spółki z kategorii małych przedsiębiorstw nie wystarczy, by ta ostatnia miała więcej niż 50 pracowników, konieczne jest także, by spełniała ona jeden z pozostałych warunków przewidzianych w tym przepisie, jako że użyto w nim spójnika „i”. W niniejszej sprawie nie występuje koniunkcja.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2013 r. — LG Electronics przeciwko Komisji

(Sprawa T-91/13)

(2013/C 108/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG Electronics, Inc. (Seul, Korea) (przedstawiciele: adwokaci G. van Gerven i T. Franchoo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności w całości lub w części art. 1 ust. 1 lit. d) i art. 1 ust. 2 lit. g), art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 2 ust. 1 lit. e) oraz art. 2 ust. 2 lit. d) i art. 2 ust. 2 lit. e) decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 8839 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.437 — Lampy do ekranów telewizyjnych i komputerowych, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżące; lub

— obniżenie grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2 ust. 1 lit. d) i e) i art. 2 ust. 2 lit. d) i e) zaskarżonej decyzji;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

Zarzut oparty na art. 263 TFUE mający na celu żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one skarżące:

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżące do obrony (naruszenia istotnego wymogu proceduralnego), ze względu na okoliczność, że LG Philips Displays (zwana dalej „LPD”) była wykluczona z postępowania jako pozwana.

Zarzuty mające na celu (częściowe) stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji na podstawie art. 263 TFUE i w konsekwencji obniżenie kwoty nałożonych na skarżącą grzywien na podstawie art. 261 TFUE:

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, naruszenia zasady osobistej odpowiedzialności i oczywistego błędu w ocenie, ze względu na okoliczność, że skarżącą uznano za odpowiedzialną za naruszenia popełnione przez LPD.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji uznano skarżącą za odpowiedzialną za wszystkie zachowania, które miały miejsce przed dniem 1 lipca 2001 r.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, naruszenia art. 296 TFUE i naruszenia zasady równego traktowania, ze względu na to, że zaskarżona decyzja uwzględnia bezpośrednią sprzedaż na terenie Europejskiego Obszaru Gospodarczego w formie wyrobów przetworzonych (zwaną dalej „TPDS”) przy obliczaniu nałożonej na skarżącą grzywiny.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, naruszenia zasady osobistej odpowiedzialności, oczywistego błędu w ocenie, naruszenia prawa skarżące do obrony, ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji zobowiązano skarżącą do zapłaty grzywiny na podstawie TPDS dokonanej przez Philipsa.

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 296 TFUE, oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasad równego traktowania i dobrej administracji ze względu na to, że zaskarżona decyzja i) zawiera braki w uzasadnieniu odnoszące się do nieuwzględnienia TPDS w odniesieniu do Samsunga lub ii) arbitralnie uwzględnia, lub wyklucza TPDS, powodując nierówne traktowanie skarżące w porównaniu z Samsungiem.

7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz zasad równego traktowania i dobrej administracji ze względu na to, że i) LPD i spółki zależne LPD, które uczestniczyły w naruszeniach, nie są adresatami zaskarżonej decyzji, podczas gdy inna spółka o kapitale mieszanym publiczno-prywatnym była adresatem decyzji obok jej spółek dominujących oraz ii) ze względu na to, że inne spółki dominujące znajdujące się w takiej samej sytuacji jak skarżąca były adresatami zaskarżonej decyzji.

Zarzut oparty na przysługującym Sądowi zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 nieograniczonym prawem orzekania:

- 8) Zarzut ósmy, w ramach którego skarżąca wnosi, by Sąd skorzystał z nieograniczonego prawa orzekania w celu obniżenia kwoty nałożonej na skarżącą grzywny, ponieważ jest ona nadmierna i nieproporcjonalna.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2013 r. — Philips przeciwko Komisji

(Sprawa T-92/13)

(2013/C 108/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koninklijke Philips Electronics NV (Eindhoven, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci J. de Pree i S. Molin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 5 grudnia 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/39.437 — Lampy do ekranów telewizyjnych i komputerowych w części, w jakiej dotyczy ona Koninklijke Philips Electronics N.V.;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub obniżenie kwot nałożonych na Koninklijke Philips Electronics N.V. w art. 2 zaskarżonej decyzji grzywnien, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG oraz naruszenia zasady pewności prawa polegający na tym, że Komisja stwierdziła dokonane przez grupę Philips naruszenia a przypisała odpowiedzialność za nie skarżącej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 27 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹), naruszenia prawa do obrony w szczególności prawa do bycia wysłuchanym i zasady dobrej administracji

ze względu na to, że Komisja nie przypisała LG Philips Displays (zwanej dalej „LPD”) odpowiedzialności za jej własne domniemane naruszenia.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, popełnienia oczywistego błędu w ocenie, naruszenia obowiązku uzasadnienia, naruszenia art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i art. 15 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 (²) oraz naruszenia prawa do obrony, a w szczególności zasady dobrej administracji i prawa do bycia wysłuchanym, ze względu na to, że Komisja zastosowała odmienne standardy w odniesieniu do przedsiębiorstw podlegających temu samemu postępowaniu przy przypisywaniu odpowiedzialności za domniemane naruszenia oraz ze względu na to, że Komisja zastosowała odmienne standardy przy ustalaniu kwoty grzywny w odniesieniu do przedsiębiorstw podlegających temu samemu postępowaniu.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, naruszenia art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien (³) oraz naruszenia zasady równego traktowania ze względu na to, że Komisja uwzględniła sprzedaż dokonaną poza EOG we właściwym obrocie w celu obliczania podstawowej kwoty grzywien.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien ze względu na to, że Komisja nie obliczyła właściwego obrotu na podstawie ostatniego pełnego roku obrotowego uczestnictwa w domniemanym naruszeniu.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, ze względu na niezastosowanie przez Komisję 10 % górnego limitu obrotu do obrotu grupy LPD w odniesieniu do grzywien nałożonych na grupę LPD za domniemane naruszenia.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady rozsądnego terminu, art. 41 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka.

- 8) Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności; skarżąca wnosi do Sądu o skorzystanie przez niego z nieograniczonego prawa orzekania na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w celu obniżenia kwoty nałożonych na skarżącą grzywien.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Dz. U. L 123, s. 18).

(³) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2)